

פרק מי שקינא

מתניתין:

פי שני עדים, וכדבריו בתחלת המסכת 'מקנא על פי שנים ומשקה על פי שנים', ולכן לא תצא אשה בעדות מי שאין ראוי לסמוך עליו.

עד שישאו ויתנו בה מוזרות בלבנה. עד שישחזו נשים הטוות לאור הלבנה בפריצותה (מוזרות – שוזרות), שאף על פי שאין כאן עדות שנסתרה, ואין בה דין שתייה, בכל זאת, כיון שנושאות ונותנות הנשים אודות פריצותה, מכוער הדבר, ותצא.⁽¹⁾

קינא לה בעלה ונסתרה, ואמר עד אחד: אני ראיתיה שנטמאת באותה סתירה.

לא היתה שותה. כי כבר התבררה טומאתה על ידי העד⁽²⁾.

ולא עוד, אלא אפילו היה אותו עד עבד, אפילו שפחה, הפסולים לעדות –

מי שקינא לאשתו, בעל שהתרה באשתו בפני שני עדים, ואמר לה: אל תסתרי עם איש פלוני! ונסתרה עמו. הרי –

אפילו אין עדים שנסתרה, אלא הבעל שמע כן מעוף הפורח, כלומר, ממי שאין ראוי לסמוך עליו, ודבריו הם כדברי עוף הפורח באויר, כגון עבד ושפחה הפסולים לעדות – הרי היא אסורה עליו עד שתשתה.

ואם אינו רוצה להשקותה, יוציא אותה בגט, ויתן כתובה. שאין לה להפסיד כתובתה, כיון שיכול להשקותה, דברי רבי אליעזר.

וכדבריו בתחלת המסכת 'מקנא על פי שנים ומשקה על פי עצמו', שאין צריך עדות שנסתרה.

רבי יהושע אומר: אין אשה שותה אלא על

1. כל זה ע"פ פרש"י. ובתוס' שאנץ כתבו בשם רשב"ם, שאף מה ששינינו שמע מעוף הפורח יוציא, אין פירושו כרש"י שעבד או שפחה העידו שנסתרה, אלא שיצא עליה קול שנסתרה, כי על אף שאין משקה אותה על פי קול, בכל זאת אסרו חכמים לקיימה, ויוציאנה עם כתובה. ולרבי יהושע רק בקול מפורסם כל כך שנשים הטוות לאור הלבנה משיחות בה, הוא שאסרו עליו לקיימה ויוציאה עם כתובה ע"ש, ועל דרך זה כתבו בתוס'. ודרך אחרת כתבו תוס' שאנץ בשם ר"ח, שמדובר בנסתרה בעדים ויצא עליה

2. בפשוטו העד נאמן שנטמאת ואסורה מחמת עדותו, אכן שיטת הרמב"ם בסופ"א סוטה שהעד